

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **J.B.**

skazanej za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 maja 2023 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1860/22,

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę w przedmiocie wniosku
o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku przekazać
Sądowi Okręgowemu w Gdańsku**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 października 2022 r., sygn. akt V Ka 1860/22, po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanej, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 31 maja 2022r., sygn. akt II K 54/19, którym J.B. została skazana za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda, a także na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.

W dniu 28 października 2022 r. obrońca skazanej w terminie zawitym złożył do Sądu wnioski o „przesłanie wyroku z dnia 24.10.br. wraz z uzasadnieniem celem złożenia kasacji”.

Zarządzeniem z dnia 10 listopada 2022 r., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., wezwano obrońcę do usunięcia braków formalnych wniosku poprzez wskazanie, stosownie do treści art. 457 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k., czy „dotyczy on wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji obrońcy, czy też tylko części z nich i jakich lub wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencji prawnych przypisanego czynu, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny”.

Zarządzenie to obrońca odebrał w dniu 28 listopada 2022 r. nie udzielając stosownej odpowiedzi.

Zarządzeniem z dnia 20 grudnia 2022 r. na podstawie art. 422 § 3 k.p.k. odmówiono przyjęcia wniosku wobec nieuzupełnienia braków formalnych.

Zażalenie na to zarządzenie wywiódł obrońca skazanej zarzucając:

„niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 422 § 2 k.p.k. oraz pominięcie przepisu art. 523 § 1 zd.2 oraz art. 523 § 2 k.p.k. wskazując, iż ustawodawca niewłaściwie zastosowanym przepisem rozróżnia jedynie kwestie odwołania co do winy lub co do kary, ewentualnie kwestie wskazania poszczególnych czynów”.

Obrońca podniósł nadto – z ostrożności procesowej - iż „zaniechanie obrońcy nie może szkodzić skazanej” wskazując jednocześnie, że wniosek o uzasadnienie dotyczył wyroku w całości.

W konkluzji żalący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przesłanie wyroku z uzasadnieniem celem złożenia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest o tyle zasadne, że doprowadziło do uchylenia zaskarżonego zarządzenia.

Na wstępie podkreślić trzeba, że niewątpliwie obowiązkiem obrońcy skazanej J.B. było stosowne reagowanie na zarządzenie z dnia 10 listopada 2022 r., którym na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. został wezwany do usunięcia braków formalnych wniosku.

Nie bez racji są argumenty zaprezentowane w złożonym zażaleniu, a zwłaszcza ten, dotyczący ugruntowanego stanowiska w orzecznictwie, iż: „zaniechanie obrońcy nie może szkodzić skazanej”. A niewątpliwie odmowa przyjęcia wniosku (na skutek zaniechania obrońcy) i tym samym pozbawienie skazanej prawnej możliwości skutecznego wywiedzenia kasacji jest działaniem na jej szkodę. Tyle, że okoliczność ta miałaby istotne znaczenie dopiero w ewentualnym, podjętym z inicjatywy skazanej, postępowaniu o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Żalący słusznie jednak zauważa, że przepis art. 422 § 2 k.p.k. określa zakres przedmiotowy wniosku zwrotami „całość wyroku”, „niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu” oraz „jedynie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu”. W sytuacji, gdy przedmiotem sprawy niniejszej był wyłącznie jeden czyn zarzucany skazanej, znamionujący przestępstwo w art. 286 § 1 k.k., to oczywistym jest, że wniosek o uzasadnienie mógł dotyczyć wyłącznie rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku w zakresie tego czynu. Słowem nie było wątpliwości odnośnie do przedmiotowego, a także i podmiotowego zakresu zaskarżenia. Słusznie zauważa żalący, że we wniosku o uzasadnienie wskazano wprost jego cel, tj. wywiedzenie kasacji. W związku z tym ma także rację wywodząc, iż już tylko sam ten fakt nie pozwalał na uznanie, że wniosek ten mógłby dotyczyć wyłącznie orzeczenia o karze, a to z uwagi na jednoznaczną treść art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k., zakazującego wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. W każdym razie, w takiej sytuacji – mimo braku jasnej deklaracji – intencje wnioskującego, odnośnie do tego, że wniosek dotyczy „całości wyroku” jawiły się z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością. Wobec tego odmowa jego przyjęcia wydaje się być wyrazem nadmiernego formalizmu procesowego.

Zwłaszcza, że z literalnego brzmienia przepisu art. 422 § 2 k.p.k. nie wynika bynajmniej obowiązek wskazania, których to zarzutów apelacyjnych dotyczy wniosek o uzasadnienie, a przecież jego rzekome naruszenie potraktowane zostało także jako brak formalny wniosku.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy wskazaniu, że o ile nie ma innych przeszkód procesowych,

konieczne będzie uwzględnienie wniosku obrońcy o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

(W.B)

[ms]